

Anonimizirana različica

Prevod

C-130/24 – 1

Zadeva C-130/24

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

16. februar 2024

Predložitveno sodišče:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

16. januar 2024

Tožeča stranka:

YC

Tožena stranka:

Stadt Wuppertal

8 K 8657/22

SKLEP

V upravnem sporu

gospe YC, [...] (ni prevedeno)

tožeča stranka,

[...] (ni prevedeno):

proti

- Stadt Wuppertal, [...] (ni prevedeno)

tožena stranka,

z a r a d i prava tujcev (prebivanje za družinske namene)
v obravnavanem primeru: pravica do prebivanja iz člena 20
PDEU

je [...] (ni prevedeno)
8. senat Verwaltungsgericht Düsseldorf (upravno sodišče v
Düsseldorfu, Nemčija)
16. januarja 2024

s k l e n i l:

Postopek se prekine.

Sodišču Evropske unije se v skladu s členom 267 PDEU v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

- 1. Ali je pravica do prebivanja, ki izhaja iz člena 20 PDEU, odvisna od tega, ali je mogoče postopek izdaje vizuma, ki je po zakonu potreben za izdajo nacionalnega dovoljenja za prebivanje, razumno izvesti naknadno v kratkem času, ki ga je mogoče zanesljivo omejiti?**
- 2. Ali pravica do prebivanja, ki izhaja iz člena 20 PDEU, nastane na podlagi prava Unije, tako da jo morajo nacionalni organi le še potrditi, ali pa morajo nacionalni organi tako pravico do prebivanja konstitutivno priznati?**
- 3. Če pravica do prebivanja nastane samodejno na podlagi prava Unije: v katerem trenutku nastane pravica?**
- 4. Če morajo pravico do prebivanja priznati nacionalni organi: v katerem trenutku se ta pravica prizna z retroaktivnim učinkom?**

O b r a z l o ž i t e v

I.

- 1 Tožeča stranka, rojena 6. februarja 1988, je državljanka Republike Kamerun. Je imetnica potnega lista, veljavnega do 23. marca 2028.
- 2 Poljsko diplomatsko predstavništvo v tujini je 25. septembra 2019 tožeči stranki za namene študija izdalo nacionalni vizum (kategorije D) z veljavnostjo do 23. septembra 2020. S tem vizumom je 28. septembra 2019 vstopila v schengensko območje in začela študij na Poljskem.
- 3 Tožeča stranka je nato zapustila Poljsko in vstopila na zvezno ozemlje ter se 1. avgusta 2020 prijavila na območju pristojnosti tožene stranke

(Ausländerbehörde, organ za tujce). S 1. oktobrom 2020 se je nameravala zaposliti pri Bundesfreiwilligendienst (zvezna prostovoljna služba) in se je pri toženi stranki po telefonu pozanimala o možnostih za to zaposlitev.

- 4 Tožena stranka je tožečo stranko pozvala, naj zapusti državo, in ji izdala potrdilo o prehodu meje, potem ko je tožeča stranka izjavila, da želi prostovoljno zapustiti državo. Tožeča stranka je bila 6. novembra 2020 pisno pozvana, naj nemudoma zapusti državo.
- 5 Tožeča stranka ni zapustila zveznega ozemlja. Vendar za organe tudi ni bila več dosegljiva na navedenem naslovu. Tožeča stranka je šele 23. junija 2021 spet stopila v stik s toženo stranko.
- 6 Dne 24. septembra 2021 se je rodil otrok tožeče stranke, ki ima po očetu nemško državljanstvo.
- 7 Tožeča stranka živi s svojim otrokom v skupnem gospodinjstvu. Otrokov oče nima veliko stikov z otrokom. Obiskuje ga le ob koncih tedna in zanj plačuje 200 EUR preživnine mesečno. Poleg tega otrokov oče iz poklicnih razlogov več tednov ne more skrbeti za svojega otroka. Pravico do varstva in vzgoje ima le tožeča stranka.
- 8 Tožeča stranka je 12. aprila 2022 vložila prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi izvajanja varstva, vzgoje in preživljanja otroka.
- 9 Tožena stranka o tej prošnji ni odločila. Zato je tožeča stranka 13. decembra 2022 vložila tožbo.
- 10 Tožena stranka v sodnem postopku navaja, da je izdaja dovoljenja za prebivanje izključena. Tožeča stranka naj bi se med decembrom 2020 in koncem junija 2021 skrivala. Tako naj bi izvršila kaznivo dejanje iz člena 95(1), točka 2, AufenthG (Aufenthaltsgesetz, zakon o prebivanju). Iz tega naj bi izhajal interes za izgon na podlagi člena 5(1), točka 2, AufenthG, ki naj bi nasprotoval izdaji dovoljenja za prebivanje in od katerega naj ne bi bilo mogoče odstopiti. Pogoj za izdajo dovoljenja za prebivanje je tudi vstop z zahtevanim vizumom. Ta pogoj pa naj ne bi bil izpolnjen. Naknadna izvedba postopka izdaje vizuma, ki naj bi trajal manj kot en mesec, naj bi bila za tožečo stranko razumna. Skupaj s svojim nemškim otrokom bi lahko zapustila državo in v Kamerunu naknadno izvedla postopek izdaje vizuma. To naj ne bi ogrozilo otrokove koristi. Poleg tega naj ne bi bili izpolnjeni pogoji za pravico do prebivanja na podlagi člena 20 PDEU. V primeru skupne zapustitve ozemlja z namenom naknadne izvedbe postopka izdaje vizuma naj bi nemška državljanica, ki ni šoloobvezna, morala ozemlje Unije zapustiti le za kratek čas, tako da naj ta okoliščina ne bi vplivala na bistvo pravice. Prekinitev stikov z otrokovim očetom za manj kot mesec dni naj bi bila sprejemljiva.
- 11 Z (nepravnomočno) delno sodbo z dne 23. novembra 2023 je bilo toženi stranki naloženo, naj tožeči stranki na podlagi člena 28(1), prvi stavek, točka 3, AufenthG izda dovoljenje za prebivanje od datuma sodbe.

- 12 Pred predložitvenim sodiščem tako še vedno poteka spor z zahtevo, naj se tožeči stranki prizna tudi pravica do prebivanja za čas pred 23. novembrom 2023. Na podlagi nacionalnega prava je izdaja dovoljenja za prebivanje za obdobje pred 23. novembrom 2023 izključena.

II.

1.

- 13 Upoštevni pravni okvir spora so ti predpisi:

Pravo Unije

Člen 20 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU)

1. S Pogodbama se uvede državljanstvo Unije. Državljeni Unije so vse osebe z državljanstvom ene od držav članic. Državljanstvo Unije se doda nacionalnemu državljanstvu in ga ne nadomesti.

2. Državljeni Unije imajo pravice in dolžnosti, določene v Pogodbah. Med drugim imajo:

- (a) pravico do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic;
- (b) pravico voliti in biti voljen na volitvah v Evropski parlament in na občinskih volitvah v državi članici, kjer prebivajo, pod enakimi pogoji kot državljani te države;
- (c) pravico na ozemlju tretje države, kjer država članica, katere državljani so, nima predstavnštva, do zaščite diplomatskih in konzularnih organov katere koli države članice pod enakimi pogoji, kakršni veljajo za državljane te države;
- (d) pravico naslavljati peticije na Evropski parlament in obrniti se na evropskega varuha človekovih pravic kot tudi na institucije in posvetovalne organe Unije v katerem koli jeziku Pogodb in prejeti odgovor v istem jeziku.

Te pravice se uresničujejo v skladu s pogoji in omejitvami, opredeljenimi s Pogodbama in ukrepi, sprejetimi za njuno izvajanje.

Nacionalno pravo

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (zakon o prebivanju, delu in integraciji tujcev na zveznem ozemlju; v nadaljevanju: AufenthG), na voljo na spletni strani https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/AufenthG.pdf/, v angleščini na spletni strani https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_aufenthg/englisch_aufenthg.pdf.

Člen 5 AufenthG – Splošni pogoji za izdajo

- (1) Za izdajo dovoljenja za prebivanje se praviloma zahteva, da
 1. so zagotovljena sredstva za preživljanje,
 - 1a. sta identiteta in, če ni dovoljena vrnitev v drugo državo, državljanstvo tujca razjasnjena,
 2. ni interesa za izgon,
 3. prebivanje tujca, če ne obstaja pravica do izdaje dovoljenja za prebivanje, ne posega v interese Zvezne republike Nemčije iz katerega koli drugega razloga ali jih ne ogroža in
 4. je izpolnjena zahteva glede potnega lista na podlagi člena 3.
- (2) Za izdajo dovoljenja za prebivanje, modre karte EU, izkaznice ICT, izkaznice za rezidenta za neomejen čas ali dovoljenja za dolgotrajno prebivanje veljajo tudi pogoji, da je tujec
 1. vstopil z zahtevanim vizumom in
 2. je že v prošnji za izdajo vizuma predložil podatke, upoštevne za izdajo.

Od teh pogojev je mogoče odstopiti, če so izpolnjene vsebinske zahteve za izdajo dovoljenja za prebivanje ali če bi bilo glede na posebne okoliščine primera nerazumno ponovno začeti postopek izdaje vizuma. [...]

Člen 27 AufenthG – Načelo združitve družine

- (1) Zaradi varstva zakonske zveze in družine, ki je določeno v členu 6 Grundgesetz (nemška ustava), se dovoljenje za začasno prebivanje lahko izda in podaljša za vzpostavitev ali ohranjanje družinske skupnosti na zveznem ozemlju v korist tujih družinskih članov (združitve družine).

[...]

- (3) Izdaja dovoljenja za prebivanje zaradi združitve družine se lahko zavrne, če je upravičenec do združitve družine odvisen od prejemkov na podlagi druge ali dvanajste knjige Sozialgesetzbuch (zakonik o socialni varnosti) za vzdrževanje drugih družinskih članov ali drugih članov gospodinjstva. Od člena 5(1), točka 2, je mogoče odstopati.

Člen 25 AufenthG – Prebivanje iz humanitarnih razlogov

[...]

- (5) Tujememu državljanu, ki ima izvršljivo obveznost zapustiti državo, se lahko izda dovoljenje za prebivanje, če države ne more zapustiti iz pravnih

ali dejanskih razlogov in prenehanja ovir za zapustitev države ni mogoče pričakovati v predvidljivem času. [...]

Člen 28 AufenthG – Pridružitve družine Nemcu

(1) Dovoljenje za prebivanje je treba izdati:

1. tujemu zakoncu nemškega državljanca;
2. tujemu mladoletnemu neporočenemu otroku nemškega državljanca;
3. tujim staršem mladoletnega neporočenega nemškega državljanca za izvajanje varstva, vzgoje in preživljanja otroka,

če nemški državljan običajno prebiva na zveznem ozemlju. V primerih iz prvega stavka, točki 2 in 3, se izda z odstopanjem od člena 5(1), točka 1. V primerih iz prvega stavka, točka 1, ga je praviloma treba izdati z odstopanjem od člena 5(1), točka 1.

Člen 54 AufenthG – Interes za izgon

[...]

(2) Interes za izgon tujca v smislu člena 53(1) je pomemben:

[...]

9. če ni storil le posamičnih ali majhnih kršitev zoper pravne določbe ali sodne ali upravne odločbe ali je zunaj zveznega ozemlja storil dejanje, ki na tem ozemlju šteje za naklepno hudo kaznivo dejanje.

Člen 95 AufenthG – Kazenske določbe

(1) Z zaporom do enega leta ali z denarno kaznijo se kaznuje, kdor

[...]

2. prebiva na zveznem ozemlju brez zahtevanega dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 4(1), prvi stavek, če

- (a) ima izvršljivo obveznost zapustiti državo,
- (b) mu ni bil postavljen rok za zapustitev države oziroma je ta potekel in
- (c) njegova odstranitev ni bila odložena,

[...].

2.

6

- 14 Postopek se prekine. V skladu s členom 267 PDEU je treba pridobiti predhodno odločbo Sodišča Evropske unije (Sodišče) glede vprašanj, navedenih v izreku tega sklepa. Ta vprašanja se nanašajo na razlago člena 20 PDEU. Ker gre za razlago prava Unije, je za to pristojno Sodišče.
- 15 Vprašanja za predhodno odločanje so upoštevana za rešitev spora in nujno je, da jih Sodišče razjasni.
- 16 Za pravno presojo še vedno nerešenega predmeta spora, ali ima tožeča stranka pravico do prebivanja tudi za čas pred 23. novembrom 2023 (datum delne sodbe), je odločilnega pomena, ali je pravica do prebivanja nastala na podlagi člena 20 PDEU, ali ta pravica nastane samodejno na podlagi prava Unije in od katerega trenutka je nastala.
- 17 Predložitveno sodišče je prepričano, da nacionalno pravo na podlagi AufenthG nasprotuje izdaji dovoljenja za prebivanje pred 23. novembrom 2023. Do takrat je obstajal interes za izgon v smislu člena 54(2), točka 9, AufenthG zaradi storitve kaznivega dejanja iz člena 95(1), točka 2, AufenthG. Ta interes je veljal do 23. novembra 2023, tako da ni bil izpolnjen pogoj za redno izdajo dovoljenja v skladu s členom 5(1), točka 2, AufenthG. Po mnenju navedenega sodišča je bilo mogoče od tega odstopati šele po 23. novembru 2023. Iz tega razloga je bila izključena tudi izdaja dovoljenja za prebivanje iz humanitarnih razlogov v skladu s členom 25(5) AufenthG.

Prvo vprašanje:

- 18 Nacionalna sodna praksa delno izhaja iz tega, da so pogoji za pravico do prebivanja na podlagi člena 20 PDEU izpolnjeni šele, ko postopka izdaje vizuma ni mogoče razumno izvesti naknadno v času, ki ga je mogoče zanesljivo omejiti;

sodba BVerwG (zvezno upravno sodišče, Nemčija) z dne 12. julija 2018 – 1 C 16.17 – ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, točka 35); tudi na primer sklep OVG Magdeburg (višje upravno sodišče v Magdeburgu, Nemčija) z dne 21. septembra 2022 – 3 M 68/22 – ECLI:DE:OVGST:2022:0921.2M68.22.00 (= juris, točka 12): Pravica do prebivanja, ki izhaja iz prava Unije na podlagi člena 20 PDEU, je izključena, če mora tujec za izvedbo postopka izdaje vizuma zapustiti ozemlje Unije le za kratek čas, ki ga je mogoče zanesljivo omejiti.

- 19 V obrazložitev je napoteno na zadevo K. A. Sodišče je v njej menilo, da bi bilo v nasprotju s ciljem, ki se ga poskuša doseči s členom 20 PDEU, če bi se državljana tretje države prisililo, da za nedoločen čas zapusti ozemlje Unije;

sodba Sodišča z dne 8. maja 2018 – C-82/16 (K.A.) – ECLI:EU:C:2018:308 (= curia.eu, točka 57).

- 20 Iz tega izhaja – tudi po mnenju tožene stranke – razlaga *a contrario*, da zapustitev ozemlja Unije za kratek čas, ki ga je mogoče zanesljivo omejiti, ne posega v pravico iz člena 20 PDEU ter ne vpliva na bistvo pravice.
- 21 Predložitveno sodišče o tem dvomi. Po eni strani se ti dvomi opirajo na dejstvo, da Sodišče v navedeni zadevi K. A. ni odgovorilo na četrto vprašanje za predhodno odločanje (4(d)), tako da razlaga *a contrario*, ki jo je uporabil urad za tujce in ki delno izhaja iz nacionalne sodne prakse, ni zavezujoča. Tam je bilo izrecno postavljeno vprašanje, ali je pomembno dejstvo, da obveznost vložiti prošnjo [...] v državi izvora povzroči, da mora državljan Unije, odvisno od primera, za določen čas zapustiti območje Evropske unije. Odločba je bila sprejeta tudi v primeru obstoječe prepovedi vstopa v skladu s členom 11 Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav.
- 22 Nasprotno pa se zdi, da Sodišče v zadevi XU poudarja, da za priznanje pravice do prebivanja, izvedene iz člena 20 PDEU, zadostuje že sama ugotovitev, da državljanu tretje države, ki je družinski član državljana Unije, na podlagi nacionalnega prava ali sekundarne zakonodaje Unije ni mogoče priznati nobene pravice do prebivanja, če se doda dejstvo, da med tem državljanom in tem državljanom Unije obstaja tako razmerje odvisnosti, da bi bil navedeni državljan Unije v primeru odstranitve njegovega družinskega člana, državljana tretje države, z ozemlja Unije prisiljen zapustiti ozemlje Unije v celoti;
- sodba Sodišča z dne 5. maja 2022 – C-451/19 (XU in QP) –
ECLI:EU:C:2022:354 (= curia.eu, točka 48).
- 23 V skladu s členom 5(2), prvi stavek, točka 1, AufenthG je za izdajo dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 28(1), prvi stavek, točka 3, AufenthG zaradi združitve družine potrebno, da je državljan tretje države predhodno vstopil z zahtevanim vizumom, tj. vizumom zaradi združitve družine. V skladu s členom 5(2), drugi stavek, AufenthG obstaja izjema, če bi bilo glede na posebne okoliščine primera nerazumno naknadno začeti postopek izdaje vizuma. Če torej organ oceni, da je naknaden začetek postopka izdaje vizuma razumen, zlasti ker ga naj bi bilo mogoče zanesljivo naknadno izvesti v kratkem času, je izdaja dovoljenja za prebivanje v skladu z nacionalno zakonodajo izključena. S tem je načeloma odprto področje uporabe člena 20 PDEU.
- 24 V zvezi s tem je treba tudi ugotoviti, da člen 20 PDEU na podlagi statusa državljana Unije priznava temeljno in individualno pravico do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ob upoštevanju omejitev in pogojev, določenih v Pogodbi, in ukrepov, sprejetih za njeno izvajanje. Brez pravice do vstopa na ozemlje Unije ta pravica nima vrednosti;

sodbi Sodišča z dne 27. aprila 2023 – C-528/21 (M.D.) – ECLI:EU:C:2023:341 (= curia.eu, točka 59) in z dne 22. junija 2023 – C-459/20 (X) – ECLI:EU:C:2023:499 (= curia.eu, točka 30).

- 25 Poleg tega v skladu z načeli mednarodnega prava, ki jih pravo Unije ne sme kršiti, država članica svojim državljanom ne more zavrniti pravice, da vstopijo na njeno ozemlje in tam ostanejo; njihova pravica do prebivanja je torej brezpogojna;

sodba Sodišča z dne 22. junija 2023 – C-459/20 (X) – ECLI:EU:C:2023:499 (= curia.eu, točka 41).

Drugo vprašanje:

- 26 Nacionalna sodna praksa večinoma izhaja iz tega, da pravica do prebivanja, ki izhaja iz člena 20 PDEU, nastane neposredno na podlagi prava Unije in da jo morajo nacionalni organi zato zgolj potrditi;

sodba BVerwG (zvezno upravno sodišče) z dne 12. julija 2018 – 1 C 16.17 – ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, točka 34): pravica do prebivanja „sui generis“; sklepa OVG Koblenz (višje upravno sodišče v Koblenzu, Nemčija) z dne 13. januarja 2021 – 7 D 11208/20 – ECLI:DE:OVGRLP:2021:0113.7D11208.20.00 (= juris, točka 24) in z dne 23. septembra 202 – 7 A 10337/21 – ECLI:DE:OVGRLP:2021:0923.7A10337.21.00 (= juris, točka 9); sodba VG Bremen (upravno sodišče v Bremnu, Nemčija) z dne 30. maja 2022 – 4 K 2202/19 – ECLI:DE:VGHB:2022:0530.4K2202.19.00 (= juris, točka 36); Fleuß, „Unionsbürgerschaft und Freizügigkeit“, v: VerwArch 2022, 201(243); za Avstrijo tudi odločbi Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija) z dne 13. septembra 2017 – 10 ObS 64/17k – in z dne 21. januarja 2020 – 10 ObS 178/19k – na spletni strani: ris.bka.gv.at.

- 27 Predložitveno sodišče o tem dvomi. Meni, da pravica, ki izhaja iz člena 20 PDEU, ne nastane neposredno na podlagi prava Unije, temveč jo morajo nacionalni organi najprej konstitutivno podeliti oziroma priznati.

Sodba VG Düsseldorf (upravno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) z dne 29. oktobra 2020 – 8 K 5234/19 – ECLI:DE:VGD:2020:1029.8K5234.19.00 (= juris, točka 85); podobna sodba VG München (upravno sodišče v Münchnu, Nemčija) z dne 12. oktobra 2021 – M 4 K 20.2386 – ECLI:DE:VGMUENC:2021:1012.M4K20.2386.00 (= juris, točka 102).

- 28 V zvezi s tem predložitveno sodišče meni, da je v sodni praksi Sodišča ugotovilo razlike glede načina nastanka pravic do prebivanja na podlagi prava Unije.

- 29 V zvezi s pravico do pridružitve ter pravicami, ki izhajajo iz členov 6 in 7 Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta, Sodišče poudarja, da ima turški delavec „vsaj v tem trenutku pravico do prebivanja“ in da priznane socialne pravice to nujno „implicirajo“;

sodba Sodišča z dne 20. septembra 1990 – C-192/89 (Sevince), ECLI:EU:C:1990:322 (= curia.eu, točka 29), v zvezi s členom 6 Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta: v angleščini „the existence [...] of a right of residence“; v francoščini: „l’existence [...] d’un droit de séjour“;

- 30 V tem smislu pravica tudi v primeru člena 7 Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta obstaja na podlagi prava Unije. Tako je v zadevi Bekleyen na primer navedeno: „nujno pomenijo, da ima zadevna oseba tudi ustrezno pravico do prebivanja“;

sodba Sodišča z dne 21. januarja 2010 – C-462/08 (Bekleyen), ECLI:EU:C:2010:30 (= curia.eu, točka 17): v francoščini: „l’existence d’un droit corrélatif de séjour“, v angleščini: „necessarily imply the existence of a concomitant right of residence“.

- 31 V zadevi Baumbast, ki se je nanašala na pravice do prebivanja na podlagi člena 12 nekdanje Uredbe Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti, je Sodišče prav tako navedlo, da člen 12 Uredbe št. 1612/68 (EGS) „omogoča tistemu od staršev, ki dejansko skrbi za otroke, ne glede na njegovo državljanstvo, da prebiva skupaj z njimi“;

sodba Sodišča z dne 17. septembra 2002 – C-413/99 (Baumbast in R), ECLI:EU:C:2002:493 (= curia.eu, točka 75).

- 32 Podobno velja za zadevo Chen, ki se je nanašala na čezmejni položaj. V zvezi s prejšnjim členom 18 Pogodbe ES in Direktivo Sveta 90/364/EGS z dne 28. junija 1990 o pravici do prebivanja Sodišče navaja: Če pravo Unije otroku podeljuje pravico do prebivanja, potem „te iste določbe roditelju dovoljujejo, da z njim prebiva v državi članici gostiteljici“;

sodba Sodišča z dne 19. oktobra 2004 – C-200/02 (Zhu in Chen) – ECLI:EU:C:2004:639 (= curia.eu, točka 46), v francoščini: „ces mêmes dispositions permettent au parent“, v angleščini: „those same provisions allow a parent“.

- 33 Nasprotno pa Sodišče v zadevi Zambrano najprej postavlja negativno merilo. V omenjenem primeru „nasprotuje temu“, da države članice zavrnejo prebivanje in izdajo delovnega dovoljenja. Po mnenju predložitvenega sodišča to stališče ni popolnoma v skladu z zgoraj navedenimi pravicami do prebivanja na podlagi prava Unije, na primer na podlagi členov 6 in 7 Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta. Očitno ta pravica ne nastane samodejno in ne pomeni, da prebivanja ne dovoljuje neposredno, saj imajo lahko države članice pravico zavrniti prebivanje;

sodba Sodišča z dne 8. marca 2011 – C-34/09 (Ruiz Zambrano) – ECLI:EU:C:2011:124 (= curia.eu, točka 45).

- 34 V zadevi Chavez-Vilchez se je Sodišče prav tako oprlo na zavrnitev pravice do prebivanja;

sodba Sodišča z dne 10. maja 2017 – C-133/15 (Chavez-Vilchez), ECLI:EU:C:2017:354 (= curia.eu, točka 72): v angleščini „a refusal of a right of residence“; v francoščini: „dans le cas d’un tel refus“.

- 35 Hkrati je besedilo glede pristojnosti držav članic formulirano v pozitivni obliki („nasprotuje temu, da država članica“): „prizna pravico do prebivanja“;

sodba Sodišča z dne 10. maja 2017 – C-133/15 (Chavez-Vilchez), ECLI:EU:C:2017:354 (= curia.eu, točki 73 in 78); podobna sodba Sodišča z dne 5. maja 2022 – C-451/19 (XU in QP) – ECLI:EU:C:2022:354 (= curia.eu, točka 48): zadevno državo članico načeloma obvezuje, da državljanu tretje države prizna izvedeno pravico do prebivanja.

- 36 V skladu s tem se drugo vprašanje nanaša na to, ali je v pristojnosti držav članic, da morajo „priznati“ pravico do prebivanja na podlagi člena 20 PDEU, kar pomeni, da ta pravica ni že nastala na podlagi prava Unije.

Tretje in četrto vprašanje:

- 37 Če bi pravica do prebivanja nastala na podlagi prava Unije, se predložitveno sodišče sprašuje, od katerega trenutka ta pravica nastane.

- 38 V zvezi s tem se po eni strani postavlja vprašanje, ali se za nastanek pravice zahteva prošnja. Zdi se, da se Sodišče sklicuje na tako prošnjo v zadevi K. A.;

sodba Sodišča z dne 8. maja 2018 – C-82/16 (K.A.) – ECLI:EU:C:2018:308 (= curia.eu, točka 57): „mora, nasprotno, preučiti navedeno prošnjo in presoditi, ali obstaja med zadevnima državljanom tretje države in državljanom Unije tako razmerje odvisnosti“.

- 39 Mogoče pa je tudi, da je pravica do prebivanja tožeče stranke nastala že z rojstvom otroka. Prav tako se zdi mogoče, da ta pravica nastane šele, ko se ugotovi, da na podlagi nacionalnega prava ali sekundarne zakonodaje Unije ni mogoče priznati nobene pravice do prebivanja, na primer s predhodno odločbo nacionalnih organov, ki je lahko obvezna.

- 40 Nazadnje se ta vprašanja postavljajo tudi, če pravica ne nastane na podlagi prava Unije, ampak šele z nacionalno odločbo o nastanku pravice iz člena 20 PDEU. Tudi tu je treba odgovoriti na vprašanje, od katerega trenutka je treba pravico priznati z retroaktivnim učinkom.

- 41 Zoper sklep ni pritožbe.

[...] (ni prevedeno) [zaznamek o podpisu]